

Бабината приказка.

(Гледай картинката въ календаря).

И днесъ пакъ внучетата на баба Донка и нѣкои тѣхни другарчета се бѣха накупчили около ѝ и не я оставяха спокойно да си преде.

— Бабо, приказка ни разправи! Хайде де, разправи ни приказка! — викаха отъ всички страни веселитѣ дѣца съ своитѣ звѣнливи гласенца и тя нѣмаше що да стори — съгласи се.

Всички се наредиха около ѝ и се умълчаха.

— „Ще ви разправя за единъ царь, — започна бабата. — Имало едно врѣме единъ царь. Той билъ много богатъ, живѣялъ въ разкошни палати, украсени съ скъпи нѣща и заобиколени съ чудни градини. Този царь ималъ много скъпоцѣнни нѣща, отъ които най-много обичалъ и пазялъ единъ златенъ пръстенъ съ ялмазъ, който билъ останалъ отъ майка му. Веднажъ се случило, че този пръстенъ се изгубилъ. Тукъ го търсилъ царьтъ, тамъ го търсилъ, — но никждѣ го нѣмало. Протърсилъ цѣлата стая, нѣма го. Царьтъ ималъ единъ старъ слуга, на когото най-много се довѣривалъ и само него пушалъ въ своята стая. Той мислилъ, че този слуга трѣбва